

DE BREDERO'S.

Eene Novelle uit de Geschiedenis der Nederlandsche Letteren

DOOR

Dr. JAN TEN BRINK.

TWEEDE AFDEELING.

MOEDER EN ZOON.

«Recht als 't speel-siecke kind, met pijpjens gaet op-blasen
«Zijn bellen, rond en hol, tot in de dunne wind,
«So is dit leven hier.»

BREDERO.

IX.

DE BONDGENOOT VAN HILDEGOND.

Luisterrijk scheen de zon, en zwoel blies de zuidwestenwind de zomer-warmte door de geopende ruiten. Het was een heerlijke dag, den 6^{den} Juni 1618. Gerbrand zit bij het venster in de groote voorkamer aan den Oude-Zijds-Voorburgwal. Veertien dagen zijn voorbijgegaan, sedert hij bijna stervend door Valckenier en Van der Plasse uit De Hont in de Pot werd naar huis gedragen. Wie hem kende, en daar mocht bespieden, zou een gevoel van innig mededoogen niet onderdrukt hebben. Hij was tot onkenbaar wordens toe veranderd en verouderd. Het bolle, vleezige gelaat, weleer blozend van gezondheid en levenslust, vertoonde zich nu ingevallen, bleekgeel gekleurd, soms met purperen vlekken op de wangen. De helderbruine oogen verstonden het niet meer te fonkelen van blijdschap of belangstelling. Hij staarde zwijgend, zonder uitdrukking voor zich heen. Het blondbruine hair, te snel vergrijsd, hing nog in krullende vlokken om de ooren; de kuif was opgestreken, maar daalde niet meer in dansende spiraaltjes over zijne fraaie wenkbrauwen. Zijn hair was niet alleen vergrijsd, maar dun geworden, als van een zestig-jarig oud man.

De jongst verloopen veertien dagen hadden hem in alles nog geweldiger aangegrepen dan de vijf maanden zijner kwijnende ziekte na Nieuwjaar. De hevige bloedspuwing van den 22sten Mei had zich niet herhaald. Maar er volgde eene uitputting, die de voorbode van den dood scheen. Wat er om hem heen geleden was, zou men zonder moeite aan moeder Marretje hebben kunnen waarnemen, op dit oogenblik in de schaduw van de groote pronkkast bezig, eenig helderblinkend linnen te rangschikken. Moeder Marretje scheen door